

Μαρία Αυγέρη

Auroram videre potest?

(Θα ξαναδούμε την ανατολή;)

Η Μαρία Αυγέρη, γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Αθηνών και Πολιτικές Επιστήμες και Κοινωνιολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έλαβε μεταπτυχιακό τίτλο Εκπαιδευτικής Διοίκησης και Ηγεσίας, από το Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Κύπρου. Εργάζεται ως δασκάλα.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 0035799469513
Email: avgerimaria@gmail.com

Το παρόν έργο μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή ή να το αναδημοσιεύσει, παρακαλείται να επικοινωνήσει με τη συγγραφέα.

Περίληψη

Τρία έμβρυα, βρίσκονται αρκετό καιρό σε ένα εργαστήριο στην κρυοσυντήρηση, βαθιάς κατάψυξης σε υγρό άζωτο, έχοντας αναπτύξει μεταξύ τους μια ιδιόρρυθμη σχέση φιλίας και έρωτα.

Φαντάζονται τη ζωή που θα είχαν αν ζούσαν, αγαπιούνται, αμφισβητούνται, συγκρούονται, εκφράζοντας τις ανησυχίες και τους φόβους που βιώνουν στην υγρή φυλακή τους ενώ αναζητούν κάποια διέξοδο ώστε να δώσουν τέλος στην παγωμένη τους αιωνιότητα.

Η προγραμματισμένη απόψυξη των δύο για εμβρυομεταφορά, αποκαλύπτει την ακαταλληλότητα του τρίτου. Η μεταξύ τους εξάρτηση, ο αποχωρισμός και η εγκατάλειψη, τα ωθεί, ξεπερνώντας το πρόβλημα της επιβίωσης, να συμπορευτούν στον θάνατο. Οδηγούνται σε αυτοκτονία, πράξη που, αν και τους στερεί ό,τι ονειρεύτηκαν, τους δίνει την επιλογή να παραμείνουν μαζί, ελπίζοντας ως την τελευταία στιγμή.

Τα πρόσωπα

Έμμα

Ίων

Λάρα

Εμβρυολόγος

1.

(Τέσσερα άτομα στη σκηνή. Ο Εμβρουολόγος, η Έμμα, ο Ίων και η Λάρα.)

Εμβρουολόγος: Τα πρόσωπα που εμφανίζονται αυτή τη στιγμή μπροστά σας, βρίσκονται σε εσωτερική συνομιλία, σε κατάσταση θυμικής διέγερσης και εκφράζουν ελεύθερα τη διάσταση του ονείρου τους, τα οράματα και τις φαντασιώσεις των υπάρξεων εκείνων πάνω στα οποία προβάλλεται η εικόνα τους. Λειτουργούν στο ασυνείδητο, χτίζοντας την εικόνα που φαντάζονται για τον εαυτό τους, μας οδηγούν βαθιά στο κουκούλι των πόθων τους, αυτοβιογραφούνται και αφηγούνται τη ζωή τους έτσι όπως θα έπρεπε και θα ήθελαν να τη ζήσουν.

Έμμα: Καλησπέρα σας. Επιθυμούσα να γνωριστούμε. Να εκθέσουμε τις ζωές που θα είχαμε, αν δεν συνέβαιναν τα γεγονότα που θα παρακολουθήσετε. Κάποιοι από εμάς, θα μπορούσαμε να είχαμε γεννηθεί την ίδια μέρα, στον ίδιο τόπο, με ίδιο τρόπο, από δυο μάνες που ποτέ τους δεν θα γνωρίζονταν. Δεν θα ήξεραν καν πως θα ήμασταν κάπου σφιχτά δεμένοι πριν. Μπροστά σας τώρα, τρεις.

Κατεβαίνω πρώτη τα σκαλιά και παρουσιάζω την ιστορία μου, που, αν μου δινόταν η ευκαιρία να ζούσα κάποτε κάπου ανάμεσά σας, θα έμελλε να χαθεί στις τόσες της πρωτεύουσας. Τέλος του χειμώνα του 1989, μάλλον θα γεννιόμουν και θα βρισκόμουν στην αγκαλιά της μάνας που θα με μεγάλωνε στην Αθήνα του τότε, που θα ξενυχτούσε με μουσική ως την αυγή. Θα ξενυχτούσε και θα ανθούσε η Αθήνα, χορεύοντας με τις ξενόφερτες επιταγές, περιμένοντας να δημιουργήσει και κάτι ολόδιό της, σαν την Ορχήστρα των Χρωμάτων σε οικουμενική κυβέρνηση. Θα μεγάλωνα μέσα σε ένα περιβάλλον πλούσιο αλλά και γεμάτο τρυφερότητα, αγάπη και ένα ψυγείο στολισμένο πάντα με τις ζωγραφιές μου, που θα υπέγραφα με πολύχρωμες φουσαλίδες, απ' αυτές που, αν μπορούσα, θα έβλεπα στα όνειρά μου. Θα άκουγα πολλή μουσική και θα έπαιζε η τηλεόραση στο σπίτι όλη μέρα. Κάπου ανάμεσα στα έδρανα της Βουλής, φαντάζομαι αδιόρατα να περιφερόταν κι ο πατέρας μου ενώ τη μαμά θα ήθελα να την άκουγα να τραγουδάει στη χορωδία της ΕΡΤ. Κάπως έτσι, οι φουσαλίδες μου θα με ακολουθούσαν, ώσπου θα τις μεγάλωνα ενυπόγραφες, σαν τεράστια graffiti σχέδια στην Καλών Τεχνών. Θα με διέκριναν ως νέα, ταλαντούχο καλλιτέχνη και θα προκαλούσα με τα έργα μου έκπληξη και θαυμασμό. Θα ταξίδευα το ταλέντο αυτής της έκφρασης που θα έπνεε μέσα μου και θα με αναγνώριζαν στα διεθνή φεστιβάλ, σαν την ανώνυμη γυναίκα καλλιτέχνη, που δεν θα ήθελε να αποκαλυφθεί. Ναι, θα ήμουν μια γυναίκα που θα ένιωθα να εντυπωσιάζω πάντα, με τον δυναμισμό που συνεχώς θα έβγαζα και έναν χαρακτήρα χωρίς συμβιβασμούς, ανεξάρτητο. Θα ήμουν γεμάτη ανατρεπτικές, επαναστατικές απόψεις, που σχεδόν θα φόβιζαν όσους θα με ήξεραν καλά. Θα ήθελα, στ' αλήθεια πολύ να δινόταν η ευκαιρία να βλέπατε τα μάτια, το χρώμα των μαλλιών που θα είχα. Θα επιθυμούσα, να παρακολουθήσω ένα μεταπτυχιακό στην Ιταλία, για σχεδιασμό εσωτερικών χώρων, που φαντάζομαι να μου έφερνε αρκετά μεγάλα ξενοδοχειακά projects - πάντα θα με τραβάει αυτό το θέμα –

κι εκεί να ερωτευόμουν. Αυτός ο άντρας, θα ήταν για μένα πρότυπο στον τρόπο σκέψης μου και θέασης των πραγμάτων απ' έξω, αλλά και πρότυπο ζωής. Ένας ακόμα πατέρας, ένας μέντορας, δάσκαλος, ο άνθρωπος, που πλάι του θα δούλευα κι εκεί θα μπορούσα να αντιληφθώ το συναίσθημα και τη φαντασία. Φαντάζομαι τριάντα χρόνια ηλικιακής διαφοράς, τόσα υπολογίζω να μας χώριζαν, πως θα μου έδιναν τη σιγουριά και τον αέρα του μόνου πραγματικά ενήλικα άντρα που θα μπορούσα να δω στην υπέρτατη διάσταση του έρωτα. Κάτι από εδώ που είμαι κλεισμένη τώρα, ορίζει μέσα μου πως, επί εννιά χρόνια ερωτικής σωματικά απόστασης, μάλλον θα πολεμούσαμε από μια ηλεκτρονική οθόνη να αναπληρώσουμε την έλλειψη της από κοινού ζωής μας, με την πλασματική μορφή και ύπαρξή μας τα βράδια. Σαν να αποζητούσα το ίδιο με το τώρα μαρτύριο. Κοντά στα τριανταπέντε μου, ηλικία αρκετής πορείας και ωριμότητας για μένα, θα ερχόταν η απόφαση να ζήσουμε μαζί. Τα Σαββατοκύριακα θα τα περνούσα παθιασμένα με τον ακτιβισμό για τους υδροβιότοπους, τοπία που θα με συνέπαιρναν λες και θα ζούσα μέσα τους. Πάντα, όπως βλέπετε, νιώθω πως θα αναζητούσα την απόσταση.

Εκεί κάπου, που πιστεύω τον καθένα σας θα πιάνει η ανησυχία του τι συμβαίνει με το μεγάλο ζήτημα της ζωής, τον έρωτα, πού βρίσκεται η αρχή και πού το τέλος του, θα ερωτευόμουν δυνατά κάποιον περαστικό απ' τη ζωή μου και θα ζούσα μια εποχή, χάνοντας κάθε έλεγχο. Μια εποχή μόνο. Και μετά, άλλη μια δύναμη θα ερχόταν, τόσης ανάγκης να ζήσω όσα ποτέ δεν θα μου είχαν δοθεί, που θα με έπαιρνε για το υπόλοιπο της ζωής μου. Κι εκείνος, ο για πάντα σύζυγος, δίπλα, μορφή πατρική και δοτική, δεν θα ήθελε να μου στερήσει το πάθος που θα ζούσα και δεν θα με ρώταγε ποτέ πού περνά βράδια χαμένα από το σπίτι. Θα επιθυμούσα για χρόνια να ζω και να κοιμάμαι μαζί του, χωμένα στη στιβαρή αγκαλιά του, με τον γλυκό ελαφρύ αέρα του απλού, καθημερινού ανθρώπου, που θα έψαχνε τη χαρά στα μικρά και απλά της ζωής. Κι όμως, τα βράδια εκείνα, που δεν θα τα ζούσα παρά μόνο στη σκέψη μου, όσο κι αν θα τα λαχταρούσα, το μέλλον μου θα έλεγε πως δεν θα αποχωριζόμουν τη συζυγική ζωή. Θα είχα δίπλα μου αυτόν τον σύζυγο που ούτε μια μέρα μέχρι το τέλος του, που στα χέρια μου θα ερχόταν, δεν θα μου έλεγε λέξη ούτε υπόνοια δεν θα άφηνε να κινείται στο σπίτι μας γι' αυτόν τον εραστή μου, που θα πρέπει να είχε τη διαίσθηση πως θα υπάρχει, εφόσον αυτό το ξένο για κείνον σώμα, μέσα από μένα θα μας θύμιζε το ένστικτο για ζωή. Στην αγκαλιά εκείνου του τελευταίου μου έρωτα θα ήθελα να πεθάνω και, αν το ευχόμουν, θα ήθελα να ερχόταν το τέλος ξαφνικά και σύντομα, χωρίς μέρες πόνου και προσμονής. Θα μπορούσα να φανταστώ πως τυχαία θα μας σκότωναν μαζί, κοντά στα 60 μου, λίγο πριν δηλαδή αρχίσει να με απασχολεί ο αναπότρεπτος βιολογικός θάνατος, σε ένα ταξίδι που θα πηγαίναμε κάπου ανατολικά, ίσως στην Κωνσταντινούπολη. Τι θα μπορούσε να συμβεί; Θα ήθελα το αναπόφευκτο να έρθει γρήγορα, χωρίς το διάστημα αναμονής που συνήθως κατατρώνει τον κόσμο. Σκηνοθετώ, λοιπόν, την τελευταία μου σκηνή και φανταστείτε με να ξεψυχώ στην αγκαλιά του υπέροχου παράνομου έρωτα, μετά από μια δολοφονική επίθεση σε

εστιατόριο κάποιου φίλου του, ξημερώματα, καθώς θα φεύγαμε για να περάσουμε ένα ακόμα βράδυ στο ξενοδοχείο.

Ίων: Θα ήταν αδύνατο να σε συναντούσα.

Έμμα: Ίσως. Ποτέ όμως δεν ξέρεις και μάλλον ποτέ δεν θα μάθεις. Πού θα μπορούσες, άραγε, να ήσουν;

Ίων: Αν δεν ήμουν εγκλωβισμένος εδώ, νομίζω πως θα γεννιόμασταν την ίδια εποχή. Το 1989 στην Αθήνα. Σύμπτωση. Τα παιδικά μου χρόνια θα τα περνούσα καταπιεσμένος, σε ένα αυστηρό οικογενειακό περιβάλλον. Δεν θα απολάμβανα την αγκαλιά της μάνας, αλλά μέσα από το τωρινό βασανιστικό είναι μου, κάτι μου λέει πως θα βίωνα τη σκληρότητα του πατέρα. Μεγαλώνοντας, θα έσβηνα τη μορφή τους από μέσα μου, όπως κι εκείνους. Θα ήθελα να καταφέρω να σπουδάσω νομικά. Δεν μπορώ να εντοπίσω το γιατί λέω πως θα το επιθυμούσα αυτό. Θα δούλευα σε ένα δικηγορικό γραφείο της πόλης κάμποσα χρόνια, μπορεί και δέκα ή και δώδεκα. Μια αδιόρατη κατάσταση που υπάρχει μέσα μου, μου λέει πως κάτι θα με έσπρωχνε να ακολουθήσω φανατικά την εκκλησία. Θα ένιωθα ασφαλής εκεί μέσα. Αν γινόταν να ζούσα εκεί έξω, θα με βλέπατε να είμαι μικροκαμωμένος και να μοιάζω σωματικά αδύναμος. Θα έδειχνα πως δεν μ' ενδιαφέρει η εμφάνισή μου, αλλά τα λιγοστά μαλλιά που φαντάζομαι να είχα, θα βοηθούσαν να δείχνω κάπως πιο ώριμος. Στον ελεύθερο χρόνο, θα ήθελα να παρακολουθώ κύκλους φιλοσοφικών σεμιναρίων, όπου πιστεύω θα έβρισκα εκεί απαντήσεις που να με γεμίζουν. Θα έπινα πολύ. Θα μου άρεσε τόσο η μέθη, που θα έφτανα να είμαι οριακά αλκοολικός. Θα είχα πολλές σχέσεις, πάντα παράλληλες και χωρίς διάρκεια, πάλι δεν ξέρω γιατί το λέω κι αυτό, αλλά ίσως να συνέβαλε η έλλειψη οικογενειακής θαλπωρής και σταθερότητας, που δεν θα μπορούσα να ξεπεράσω ούτε σαν ενήλικας. Στα 40 μου, ηλικία που είναι στο μεταίχμιο και ορισμένοι νομίζουν πως περνάνε στην τελική ευθεία της ωριμότητας, κάτι φρικιαστικό θα συνέβαινε, που θα το απωθούσα από τη μνήμη. Θα βρισκόμουν να κατηγορούμαι, με αβάσιμες υπόνοιες, για ασέλγεια σε δεκατετράχρονο αγόρι. Δεν θα μπορούσα να το αντέξω. Θα γκρεμίζονταν όλα γύρω μου. Μοναδική διέξοδος που θα μπορούσα να βρω θα ήταν η απομόνωσή μου σε μοναστήρι, όπου θα άντεχα να περνούσα κάνα δύο χρόνια. Γυρίζοντας πίσω, θα ζούσα άνεργος για ένα αρκετά μεγάλο ή αρκετά μικρό χρονικό διάστημα. Θα μου ήταν αδύνατο, όπως καταλαβαίνετε, να επανέλθω και να γίνω αποδεκτός σε ένα γραφείο, αλλά και να μπορέσω να αντιμετωπίσω τη στάση ενός ωραία χτισμένου κοινωνικού συνόλου απέναντί μου, μετά από όσα θα είχαν φανταστεί και σχολιαστεί για μένα. Ζώντας έτσι, τη νύχτα των γενεθλίων μου και μόνο, θα με κυρίευε η τρέλα της μοναξιάς και η απελπισία του κενού που θα βίωνα θα με ωθούσε να πάρω τους δρόμους. Θα αποφάσιζα να φύγω. Θα έψαχνα λύτρωση, ανακούφιση, ελευθερία. Θα θόλωνα. Θα με έβρισκαν, για να ταράξω τα νερά τους, ξημερώματα, κρεμασμένο σε διαφημιστική πινακίδα της εθνικής οδού.

Λάρα: Θα έβλεπα τις ειδήσεις που θα οργιάζαν με υποθέσεις για σένα εκείνες τις μέρες. Θα πρέπει να ήταν τρομακτικό, αν όντως μπορούσε να είχε γίνει. Τότε, υπολογίζω θα ήμουν κι εγώ στα 40 μου και για πολύ καιρό μετά θα συζητιόσουν. Εγώ, θα γεννιόμουν το 1990. Κι εγώ στην Αθήνα. Δεν θα γινόταν να ξέρω ακριβώς το γιατί η μάνα μου θα πέθαινε στη γέννα μια και ο πατέρας μου δεν θα μιλούσε ποτέ για κείνες τις ώρες. Θα ήθελα εκείνος να ήταν ναυτικός. Θα βόλευε κάτι τέτοιο τη μετέπειτα εξέλιξη της ζωής μου. Τα μικρά μου χρόνια θα τα περνούσα αδιάφορα, χωρίς μνήμες, εκτός από μια γιαγιά που θα με μεγάλωνε με παραμύθια για πρίγκιπες. Τελειώνοντας το Λύκειο, θα έκανα ένα δυο χρόνια γραμματειακές σπουδές, έτσι, για να λέει ο κόσμος πως κάτι παραπάνω θα ήξερα κι εγώ, αλλά δεν θα τις χρειαζόμουν ποτέ για να δουλέψω. Η μόνη δουλειά θα ήταν στο σπίτι, νοικοκυρά. Θα ήμουν κοντούλα και με λίγα παραπάνω κιλά, που θα δείχνανε τις ώρες που θα μου άρεσε να περνάω μαγειρεύοντας και φροντίζοντας όλη την οικογένεια. Θα είχα διαμορφώσει έναν χαρακτήρα αρκετά άτολμο, χωρίς την παρουσία μάνας στο σπίτι και θα μου είχαν επιβάλει να παντρευτώ νωρίς, τον άντρα που θα είχε εγκρίνει ο πατέρας μου, αν και τολμώ να πω από την ασφάλεια που μου παρέχεται εδώ, πως θα είχα αγαπήσει και σκεφτεί άλλον στο πλάι μου, που κάποτε θα είχα ποθήσει και ποτέ δεν θα τον ξεπερνούσα. Θα ήμουν μάλλον άβουλη και δεν θα είχα νιώσει άλλη ικανοποίηση από αυτό τον γάμο, εκτός από τα δυο μου παιδιά, που από μικρή θα ονειρευόμουν να κάνω όσο πιο νέα. Η εμφάνισή μου θα ήθελα να είναι απλή, λαϊκή, θα έλεγα. Δεν θα μου άρεσαν τα πολλά στολίδια. Θα λάτρευα να τραγουδάω σε εκκλησιαστικές χορωδίες και στις φιλανθρωπικές εκδηλώσεις της ενορίας μας, γιατί μόνο κάτι τέτοιο θα μου ήταν επιτρεπτό στις συνθήκες ζωής μου και μόνο κάτι τέτοιο θα με γέμιζε, χαρίζοντάς μου λιγοστό χρόνο εξόδου και ελευθερίας. Άγχος θα με κυριεύε, κάτω από όλα αυτά, για κάθε τι που θα μου συνέβαινε και κυρίως για την υγεία μου, καθώς συνεχώς θα φοβόμουν μην στερηθώ αυτά που μ' έμαθαν να ζω και κυρίως μη στερηθώ τα παιδιά μου. Τη ζωή μου λογικά, δεν θα μπορούσα να τη σκεφτώ. Έτσι, που με εμμονή θα έπρεπε να γυρίζω τους γιατρούς και όλο κάτι να βρίσκω. Φυσικό θα ήταν να περάσω αρκετά χρόνια κατάθλιψης και νομίζω κατά τα 50 μου, ηλικία που δεν θα μπορούσα εύκολα να ανταπεξέλθω, θα προσπαθούσα να αυτοκτονήσω με ψυχοφάρμακα. Θα πέθαινα μετά από χρόνια σημαντικών πόνων από σκλήρυνση κατά πλάκας. Αυτό θα το φοβόμουν ιδιαίτερα από τα νιάτα μου. Ταυτόχρονα, θα το ευχόμουν να συμβεί. Θα είχα κάπου ακούσει το πώς εξελίσσεται, να το αφηγούνται οι μεγάλες κυρίες στις κυριακάτικες βόλτες μετά την εκκλησία. Έτσι, θα μπορούσε να δικαιολογηθεί εύκολα η απομάκρυνσή μου από το συζυγικό κρεβάτι, όπου θα ένιωθα όλα αυτά τα χρόνια στριμωγμένη. Αρκετά χρόνια θα περνούσα με τους πόνους της αρρώστιας. Θα έφευγα από τη ζωή, αρκετά μεγαλύτερη απ' ό,τι θα περίμενα, λίγο μετά τα 80 μου.

Θα ήθελα να είχαμε ζήσει κάτω από άλλες συνθήκες. Πολύ πιο όμορφες ακόμα κι απ' αυτές που μόλις ονειρευτήκαμε. Να μπορούσαμε να βλέπαμε κι οι τρεις μας τον ήλιο

ν' ανατέλλει τα πρωινά και να τον ακολουθούσαμε ως τη δύση του με την ανθρώπινη και ταπεινή σιγουριά της αναμονής για μια επόμενη μέρα.

Για όλα αυτά, επιμένω να επιλέγω και να μένω σ' αυτό εδώ. Σ' αυτό που έχω τώρα.

(Τα φώτα σβήνουν)

2.

(Σ' έναν χώρο, κλεισμένοι δυο γυναίκες κι ένας άντρας)

Λάρα: Αρκετά εύκολα κύλησε κι απόψε, αν και ήταν πάλι αποπνικτικά.

Έμμα: Περισσότερο απ' ό,τι περίμενα.

Λάρα: Περισσότερο εύκολα;

Έμμα: Περισσότερο αποπνικτικά.

Ίων: Πρέπει να ξημέρωσε.

Έμμα: Τι διαφορά μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο;

Ίων: Δεν ξέρω καν.

Έμμα: Δεν αλλάζει με το ξημέρωμα τίποτα εδώ μέσα. Η ανατολή δεν πιάνει.

Ίων: Σταμάτα ν' ακούσω. Νάτος. Ήρθε πάλι στο ματάκι να δει.

Λάρα: Τον φοβάμαι και με αγχώνει. Δεν καταλαβαίνω πού το πάει. Με πιάνει πανικός.

Έμμα: Τουλάχιστον, τον τελευταίο καιρό, ξαναμπήκαμε στο προσκήνιο.

Ίων: Μπορεί και να είναι καλύτερα ν' αρχίσει να κινείται πιο συχνά απ' εκεί έξω. Η σκιά του μας ταρακουνάει λίγο τα νερά. Ίσως να βρεθεί μια ευκαιρία. Θέλω να βγω από το σκοτάδι μου. Ίσως μας ανοίξει να βγούμε.

Λάρα: Δεν ξέρω τι θα μπορούσε να συμβεί. Προτιμώ την ησυχία μας.

Έμμα: Προτιμάς να παραμείνεις εδώ ξεχασμένη;

Λάρα: Με φοβίζουν οι προθέσεις του.

Ίων: Δεν τις ξέρεις.

Λάρα: Αυτό ακριβώς.

Έμμα: Απ' τη στιγμή που βρέθηκες εδώ μέσα, θα 'πρεπε να περιμένεις την περιπέτεια. Και να την προκαλέσεις για την ελευθερία σου. Είσαι υποχρεωμένη να δράσεις για το βασικό σου δικαίωμα.

Λάρα: Δεν θα 'λεγα πως περιμένω περιπέτειες. Άλλο να με ρωτούσε πριν με βάλει. Αν ήταν επιλογή μου, όλα θα τα περίμενα. Έχω μάθει, όμως, στην ησυχία και μ' αρέσουν οι ισορροπίες. Θέλω να κινούμαι μέσα σ' αυτά που ξέρω. Κάπως σαν την ασφάλεια

που θα μου πρόσφερε κι ένας σύζυγος. Αυτό με κάνει να νιώθω ήσυχη κι όσο γίνεται πιο ελεύθερη στα δεσμά μου.

Ίων: Τι λες τώρα; Τόσον καιρό αιωρείσαι σ' αυτόν τον χώρο χωρίς να βρίσκεις ηρεμία. Λες και κρέμεσαι στο κενό. Αναγνώρισε πως μόνο πλάι μου μπορείς και κουρνιαάζεις. Σου προσφέρω όση ασφάλεια μπορώ. Αλλά είναι φανερό πως έχεις παραδοθεί στο βόλεμα από την κούραση που σου φέρνει η αγωνία κι ο φόβος σου.

Λάρα: Η αλήθεια είναι πως με κούρασε το κρύο, αλλά αν ήταν να βγω, θα ήθελα να ξέρω αν εκεί που θα βρεθώ υπάρχει κάτι πιο σίγουρο. Πες το κι ανασφάλεια, αν θες, από πλευράς μου.

Έμμα: Αν δεν δοκιμάσεις, δεν θα μάθεις. Πρέπει να ρισκάρεις κάποτε. Γίνε λίγο πιο δυναμική, επιτέλους.

Ίων: Το θέμα είναι, να αρχίσει αυτός να ασχολείται λίγο πιο συστηματικά και να μπαινοβγαίνει. Κάτι θα καταλάβουμε από τις αντιδράσεις του. Κάτι θα φανεί και ίσως βρούμε ευκαιρία χωρίς μεγάλο ρίσκο να φύγουμε απ' το υγρό μπουντρούμι του.

Έμμα: Συμφωνώ. Αν αποφάσιζε κάτι να κάνει, ίσως έφερνε κάποιο αποτέλεσμα.

Λάρα: Ελπίζω να μην άρχισες να βρίσκεις κάτι το ενδιαφέρον στην παρουσία του, Έμμα. Θα ήταν παράνοια.

Έμμα: Λάρα μου, γλυκιά, καλό θα ήταν να έβρισκες κι εσύ κάπου κάτι το ενδιαφέρον απ' το να μένεις παθητική και να το γυρνάς σε ειρωνικά σχόλια. Τι λες;

Λάρα: Αρκετό ενδιαφέρον βρίσκω ανάμεσά μας. Όταν είμαστε αγκαλιασμένοι δεν ψάχνω κάτι άλλο. Αυτό μου δόθηκε, σ' αυτό θα μείνω. Κι ας μην είναι και τόσο ικανοποιητικό αυτό για σένα.

Ίων: Πάντως εγώ, είμαι συνέχεια κοντά σας και θα παραμείνω γιατί μ' αρέσει. Μου αρέσει να είμαι ανάμεσά σας. Σε όλα θα βρίσκομαι δίπλα σας. Μπορεί όχι σε πλεονεκτική θέση, αλλά νομίζω πιο αποφασιστικός απ' αυτόν εκεί. Έλα δω κοντά, Εμμάκι, και σταμάτα τα παραύπονα. Δεν έχω εντελώς παραδοθεί όπως νομίζεις.

Έμμα: Δεν παραπονιέμαι. Είναι καλά ως τώρα που είμαστε μαζί, αλλά το ότι δεν ξέρω τι πρόκειται να γίνει με ανησυχεί...

Λάρα: Κοιτάξτε. Αρκετό πανικό και στρεσάρισμα φάγαμε. Τουλάχιστον, είμαστε σε μια κατάσταση σταθερή. Τι ζητάτε ν' αλλάξει;

Έμμα: Απλώς να σκεφτείς κάτι πιο πέρα από τα μέχρι εδώ συνηθισμένα. Κάτι πιο δυνατό. Ίσως βρεις μια ευκαιρία να ξεφύγεις να πας λίγο πιο πέρα και να ψάξεις για ένα πιο στιβαρό χάδι από τις μέχρι τώρα επιλογές σου. Πόσο μπορείς να μένεις σε μια κατάσταση, χωρίς να δοκιμάσεις και κάτι πέρα απ' αυτή; Μπορεί ν' ανακαλύψεις κάτι πιο δυνατό και να αντιληφθείς τη νοσηρότητα που ζεις.

Ίων: Και τι νομίζεις πως θέλει αυτός να κάνει άλλο εκτός απ' το να του αρέσει να μας παρακολουθεί; Αν ήταν άλλες οι προθέσεις του, Λάρα, ήδη θα μας είχε πετάξει.

Έρμα: Σκέψου μήπως θα μπορούσε να μας ζεστάνει κάπως ή ίσως να μας προσφέρει λίγο φως; Να μας ανοίξει ένα διαολεμένο παράθυρο να δούμε τι υπάρχει εκεί απ' έξω. Περιμένω την ώρα της φυγής.

Λάρα: Θα σ' άρεσε, δηλαδή, να ήσουν σε άλλο χώρο κλεισμένη χωρίς να νιώθεις κι εκεί κάτι παρόμοιο; Πιστεύεις θα απολαμβάνεις συνέχεια κάτι το δεδομένο; Πάντα σε αναζήτηση θα είσαι, αλλά μόνο η σιγουριά θα σου διώχνει την ανασφάλεια.

Έρμα: Νομίζω θα ήταν καλύτερα. Δεν ξέρω. Αλλά κάτι τέτοιο σαν να θυμάμαι από παλιά.

Ίων: Αλήθεια λες; Πώς μπορεί;

Έρμα: Έχω κάτι κρατήσει μέσα μου κι εγώ.

Λάρα: Σαν τι δηλαδή; Πώς το κρατήσεις; Πού;

Ίων: Για τις μνήμες, λέει. Δεν έχεις εσύ, Λάρα μου; Πλήρης άγνοια;

Λάρα: Δεν σας καταλαβαίνω.

Ίων: Δεν θες να καταλάβεις. Απωθείς.

Έρμα: Απωθείς τις πρώτες μνήμες μας, Λάρα.

Λάρα: Πάγωσαν μαζί μας τα πάντα. Γιατί δεν το παραδέχεστε;

Ίων: Γιατί αυτές τις κουβαλάμε. Από τον μηδενισμό σου, θες να έχουν σβηστεί. Δεν ισχύει, όμως. Έτσι σε βολεύει.

Λάρα: Παραδέξου πως μας έχουν ξεχάσει όλα αυτά τα χρόνια. Γίνεται να μιλάμε για μνήμες, λοιπόν; Καταντάει ειρωνεία.

Έρμα: Δεν σημαίνει πως επειδή δεν χρειάστηκε ως τώρα να ζήσεις το έξω έχεις χάσει τη συνείδηση που κουβαλάς.

Ίων: Είναι αυτή που μας κρατάει να μην παραιτηθούμε.

Έρμα: Χωρίς συνείδηση και μνήμη θα είχαμε ήδη χαθεί, θα είχαμε απομονωθεί. Εδώ, φτιάξαμε και τις μεταξύ μας μνήμες. Και είμαι σίγουρη πως δεν θα χαθούν.

Λάρα: Δηλαδή, θέλετε να πιστεύετε πως αυτός εκεί έξω, επειδή πού και πού μας θυμάται, έχει και συνείδηση; Ποτέ δεν θα δοθεί η ευκαιρία να τον γνωρίσουμε πραγματικά. Ούτε που μας ακούει.

Έρμα: Μην το λες, γιατί τον έχουμε ανάγκη και θα δοθεί η ευκαιρία με κάποιον τρόπο, να μεταφερθούμε κάπου αλλού.

Ίων: Σταματήστε για λίγο τις ανοησίες. Το πλησίασμά του είναι επικίνδυνο. Πρέπει να το χωνέψετε πια. Δεν μπορείς να μιλάς για καλό απ' τη στιγμή που σε κρατάει

κάποιος παρά τη θέλησή σου. Είναι διεστραμμένος. Εγκληματεί πάνω μας. Δεν έχει καμιά διαφορά το ότι δεν πονάμε. Έχει βιάσει τη ζωή μας. Κρατά το κλειδί μας. Και κάποτε θα κατηγορηθούμε εμείς γι' αυτό.

Έρμα: Μου αρέσει όμως που κοιτάει. Κι ας μην ακούει. Νιώθω κάπως περίεργα το ζωντανό, διαπεραστικό του βλέμμα. Μ' αρέσει να βλέπω μάτια που να με κοιτούν. Θέλω να βρω την αγάπη πίσω απ' εκεί. Τον έρωτα. Έτσι θέλω να νιώθω. Κουράστηκα κλεισμένη.

Λάρα: Μου φαίνεται πως τον γουστάρεις, τελικά.

Έρμα: Απλώς μ' αρέσει να με βλέπει και κάποιος με λίγο διαφορετικό ενδιαφέρον. Ας είναι κι επικίνδυνο.

Ίων: Ξέρω ακριβώς τι λες και τι σκέφτεσαι, γιατί κάποτε συμμετείχα σ' αυτό. Εμείς σε νιώθουμε, όμως. Κι αυτός δεν σ' αγγίζει καν. Γι' αυτόν μόνο ένα ποιος ξέρει τι πείραμα ή παιχνίδι είσαι.

Λάρα: Σ' έναν χώρο ψυχρό. Σε μια κατάψυξη. Τίποτ' άλλο. Τι περιμένεις να σου δώσει;

Έρμα: Με κάνει να νιώθω χρήσιμη. Έστω γι' αυτή του την παρατήρηση.

Ίων: Τ' αγγίγματά μας είναι πιο όμορφα. Έχουν ό,τι πιο ενδιαφέρον θα μπορούσαμε να έχουμε. Είναι απαλά και οικεία. Θα ήθελα να μπορούσα να τα ζήσω κάποτε έτσι και σαν παιδί. Αντί να με φαντάζομαι κλειδωμένο στο δωμάτιο μετά το ξύλο από τη μάνα, να σταματώ να κλαίω και να ζητάω. Εκεί που θα μπορούσα να με γνώριζα αλλιώς. Καθώς θα έπρεπε να κλειδωθώ και να κλειδώσω κάθε συναίσθημα. Εκεί δεν θα έπρεπε να ξαναδείξω φόβο, θυμό, χαρά, έκπληξη. Ακόμα και τον πόνο θα έπρεπε να τον καταπίνω. Θα ήταν ντροπή αυτά. Όχι για άντρες. Όχι για τον άντρα που θα μεγάλωνα μέσα μου να γίνει. Θα είχα ένα σουγιάδάκι, του παππού, που θα νόμιζε πως κάπου το 'χασε και θα σκάλιζα όποτε κρυβόμουν. Τα δέντρα, τα ξύλα, το χώμα, το δέρμα ως εκεί που ο πόνος παραλύει την ψυχή. Μικροί παράλληλοι θάνατοι η κάθε χαραγμένη υπομονή. Γι' αυτό λατρεύω αυτά τα δικά σας, αγνά και μαζί ερωτικά αγγίγματα. Αυτά με συνεπαίρνουν.

Έρμα: Παγωμένα αγγίγματα είναι, παπουδιασμένα, Ίων. Κάτι τους λείπει. Σαν τον πλατωνικό μας έρωτα. Ίδιον με τον άντρα που θα μπορούσε κάποτε να ζούσα μαζί.

Λάρα: Αρρωστημένη φαντασία. Αυτό που λείπει είναι η αυτονομία που δεν μπορούσαμε να φτιάξουμε. Άρχισε κάποιος από το πουθενά να παρεμβαίνει στην ιδιωτικότητά μας. Κι όποτε θελήσει, χαλάει τις στιγμές που μας χαρίζουν λίγη ζεστασιά.

Έμμα: Τα ίδια και τα ίδια. Έπρεπε να τα είχες βαρεθεί πια. Νόμιζα πως ό,τι έχεις μέσα σου, έστω ξεχασμένο, θα μπορούσες να το κάνεις πιο χρήσιμο. Να λειτουργήσεις μ' αυτό λίγο παραπάνω.

Λάρα: Αρκετά έντονα νιώθω. Δεν χρειάζομαι τίποτ' άλλο. Έλα, τώρα. Μην απομακρύνεσαι. Μείνε κοντά μας. Δεν κουράστηκες να τριγυρίζεις σαν το φάντασμα απόψε; Λείπεις από δίπλα μου και νιώθω άβολα.

Έμμα: Αυτό που νιώθεις, είναι μόνο το άγχος που σου 'μεινε. Ξεμπλόκαρε, επιτέλους.

Ίων: Έχω και λίγο τρέλα μαζί, που εμένα, τουλάχιστον, με καθηλώνει.

Λάρα: Για την τρέλα που μας κρατάει, ευθύνη έχουμε κι οι τρεις.

Ίων: Αυτό είναι που λένε ρομαντισμό. Και μου αρέσει σ' εσένα.

Λάρα: Αυτό είναι ό,τι λέγατε πριν λίγο. Είναι η μνήμη και η μόνη συνείδηση που έχουμε.

Έμμα: Ωστε τώρα το δέχεσαι;

Λάρα: Ναι. Απλώς σας το τοποθετώ σωστά, εκεί που ανήκει.

Ίων: Όπως αποφάσισε εκείνος να κάνει και μ' εμάς, δηλαδή.

Έμμα: Τι δηλαδή; Νιώθεις να μας κανακεύει;

Ίων: Κάθε άλλο. Να μας τοποθετεί όπου και όποτε θέλει.

Λάρα: Switch on, switch off.

Έμμα: Ε, και αυτό σ' αρέσει;

Λάρα: Αυτή είναι η ζωή που ξέρω.

Έμμα: Μόνο ζωή δεν είναι αυτή.

Ίων: Μη το λες αυτό έτσι εύκολα, γιατί χωρίς ν' αγαπάς τη ζωή δεν θα υπάρχει μέσα σου κι ελπίδα.

Έμμα: Είμαστε ζωντανοί, όμως. Έχουμε ψυχή. Άρα, πρέπει να τρέφουμε και την ελπίδα να μη χαθούμε. Βάλε σε λειτουργία την τόλμη σου. Μην αφήνεσαι.

Ίων: Σαν να βιάζεσαι λίγο με τις ελπίδες ή μου φαίνεται;

Λάρα: Βολέψου στα σίγουρα και παράτα να ψάχνεις άλλες εμπειρίες, Έμμα. Βρες να κάνεις κάτι καινούριο μαζί μας.

Έμμα: Οι εμπειρίες μας εδώ μέσα εξαντλήθηκαν. Τόσο καιρό είναι παγωμένα όλα. Και τα κορμιά και τα συναισθήματά μας. Η τουλάχιστον, έτσι θέλει αυτός να

δείχνουμε. Μας έχει αφήσει, βέβαια, να υπάρχει και μια μικρή υπόσχεση. Αρκεί εμείς να παίζουμε το πείραμα, το παιχνίδι του, το δώρο κάποιου, ίσως. Μια χαρά, πάντως, είμαστε. Ζωντανοί νεκροί. Τι ρόλο πρέπει να υποδυθούμε; Κανείς δεν μας είπε ποτέ. Τι πρέπει να κάνουμε; Να κοιμηθούμε ή όχι; Να ζούμε ή πάγος; Τι πρέπει να είμαστε; Νομίζουμε πως ζούμε. Ονειρεύεστε αυτό που ζητάτε. Πότε θα ξυπνήσετε;

Ίων: Θα προτιμούσες, δηλαδή, την αβεβαιότητα αυτού του τύπου εκεί έξω; Ξέρει πού πάει ή πού θα βρεθεί;

Λάρα: Κανείς απ' όλους όσοι ζουν εκεί δεν πιστεύω να ξέρει πόσο θα ζει. Ακόμα και τα χάδια τους, οι όποιες επαφές τους, τα λόγια τους θα είναι φευγαλέα. Της στιγμής. Αμέσως μετά το κάθε τους άγγιγμα, θα ξεχνιούνται.

Έμμα: Αυτό για σας, δηλαδή, σημαίνει παραίτηση;

Ίων: Συνειδητότητα, Έμμα. Της κατάστασης. Και αποδοχή. Αφού έτσι ήδη μάθαμε. Μας αρέσει να περνάμε ήσυχα. Στην ασφάλειά μας.

Έμμα: Στα στενά μας, εννοείς. Αν θες να φτιάξεις συνείδηση πρέπει να περάσεις δυσκολίες, ακόμα και να κινδυνέψεις από τον θάνατο στην πραγματική σου ζωή. Δεν υπάρχουν μόνο αυτά που έχεις βρει εδώ μέσα. Κάπου τρελαίνεσαι στη μεγάλη ησυχία.

Λάρα: Πολύ στο φάξιμο το 'χετε ρίξει, σαν αυτόν εκεί έξω που πολύ το φάχνει και το τριγυρίζει απόψε.

Ίων: Πολύ θα ήθελα να ξέρω τι μπορεί να καταλάβει για μας. Αν αντιλαμβάνεται πως εδώ μέσα υπάρχουμε. Ότι ζούμε. Υπάρχουμε. Τι θέλεις; Άφησέ μας πια. Ακούς;

Λάρα: Μα δεν νομίζω πως υπάρχει κάτι άλλο που να τον ενδιαφέρει εκτός από εμάς. Τίποτα το περιττό εδώ γύρω.

Έμμα: Φυσικά. Αφού μας τ' αφαίρεσε όλα.

Ίων: Ή τουλάχιστον έτσι πιστεύει. Αλλά μια μέρα, θα 'θελα να είχα τη δύναμη να τον έβλεπα κατάματα, να τον ρωτήσω αν καταλαβαίνει τι είναι να σου στερούν να δεις πιο έξω απ' την ψυχή σου.

Λάρα: Μα ηθελημένα το έκανε, όχι για να μας στερήσει κάτι, αλλά για να μας προφυλάξει. Κι εδώ, φθορά από υγρασία δεν υπάρχει. Δες το απ' την καλή του για να βγεις καθαρός.

Έμμα: Μας ξέρανε, Λάρα. Τελικά, μας ερήμωσε. Και τώρα, κάθεται και χαζεύει τις συμπεριφορές μας. Τον ξενίζει, μάλλον, το ότι τον προκαλούμε με τις επαφές μας. Ίσως περίμενε να περάσουμε σε πλήρη απάθεια. Δεν ξέρω το κατά πόσο μπορεί να αντιληφθεί ότι αυτή τη σχέση τη δημιουργήσε εκείνος με το να μας βάλει σ' αυτή τη συμβίωση.

Λάρα: Έχεις, λοιπόν, ό,τι πιο σημαντικό. Εμάς και την ένωσή μας. Αυτή την τρυφερή σχέση που κατάφερε και γεννήθηκε και τη συνείδηση του έρωτα.

Ίων: Εκείνος φροντίζει, στο να παραμείνουμε μέσα σε αυτό, αλλά στάσιμοι. Με το να μας έχει αφήσει μαζί, τον βολεύει. Θα μπορούσε να μην είναι και τόσο άσχημο, αν το είχαμε επιλέξει μόνοι μας...

Έρμα: Σε στάση αναμονής μας έχει βάλει μάλλον, θα έλεγα.

Λάρα: Αναμονής για ποιο πράγμα;

Ίων: Προσμονής, εννοεί. Σχεδιάζει να κάνει κάτι καινούριο.

Έρμα: Προσμονής, αναμονής, πείτε το όπως θέλετε! Το γεγονός είναι πως είμαστε εγκλωβισμένοι εδώ μέσα και δεν λέει να γίνει κάτι.

Ίων: Παγιδευμένοι, είμαστε! Μην περιμένεις και πολλά τώρα πια. Συνέχεια ψάχνω τη στοργή που στερήθηκα. Πέρασε τόσος καιρός που ούτε οι γονείς μας δεν μας αναζήτησαν.

Έρμα: Δεν μπορείς να το ξέρεις.

Λάρα: Θα 'χουν ήδη πεθάνει αυτοί. Ή μάλλον θα το ήθελα.

Έρμα: Αυτό δεν σημαίνει ότι τελειώσαμε. Γι' αυτό, άλλωστε, μας κρατάει ακόμα. Έχουμε κάποιες ελπίδες.

Ίων: Εντάξει, τώρα! Σαν τα έντομα σε μια παγίδα πιασμένοι, είμαστε. Κολλημένοι σε ξόβεργα. Μέχρι να 'ρθει η μέρα που το χέρι του θα μας γυρίσει τον λαιμό. Και όλοι θα νομίζουν πως πρόκειται για δική μας απόφαση. Μια αυτοκτονία. Ίσως ερωτική. Παιχνίδι είναι. Φαντασίας.

Λάρα: Κάθε άλλο από φανταστικό. Είναι αληθινό και σκληρό παιχνίδι. Σχεδιάστηκε το να ζούμε εδώ. Σ' ένα σκηνικό συμβατικού γάμου.

Έρμα: Καταλάβετε το. Πάρτε το χαμπάρι. Πρέπει να κάνουμε κάτι. Να δράσουμε. Να ταράξουμε λίγο τα νερά. Να μας τραβήξει να μας βγάλει επιτέλους έξω.

Ίων: Ακούστε. Φεύγει. Έσβησε και το απ' έξω φως. Επιτέλους, διάολε. Άφησέ μας για λίγο μόνους να ησυχάσουμε. Χάσου.

Έρμα: Ξανά στο σκοτάδι μας αφήνει. Θέλω να μαζευτούμε κοντά. Δεν μπορώ, δεν μ' αρέσει αυτός ο φόβος πάλι.

Λάρα: Ας σκεπαστούμε μαζί. Να φιληθούμε ζεστά.

Έρμα: Ελάτε κοντά. Γαντζωθείτε σφιχτά.

Ίων: Αγκάλιασέ με, σου λέω! Μια αγκαλιά.

Λάρα: Ακούμπησέ με. Φέρτε μου λίγη ζεστασιά. Θέλω να νιώσω κάτι. Θέλω.

Έμμα: Να παίζουμε αυτό που αγαπάμε. Αγγίγματα. Χωρίς πληγές. Κι ας μοιάζουμε αγάλματα με ζαρωμένα σώματα. Να μείνουμε κι απόψε ζωντανοί. Να ξεκολλήσουμε απ' την παγίδα.

3.

Λάρα: Ξανά σ' αυτή την αναθεματισμένη ησυχία είμαστε κι απόψε. Δεν κουνιέται τίποτα.

Ίων: Μας άφησε στην ησυχία μας, εννοείς.

Έμμα: Είδες πόσος σημαντικός μας είναι, Λάρα; Μας λείπει η παρουσία του. Τον έχουμε ανάγκη. Μας φέρνει λίγη πνοή από τη ζωή έξω. Σίγουρα, δεν λέω... ο φόβος μυρίζει στην παρουσία του και περνάμε πιο ήρεμα μόνοι μας. Αλλά κάτι περισσότερο θα καταλαβαίναμε από τις προθέσεις του, αν ερχόταν πιο συχνά.

Ίων: Αρκεί να πιστεύουμε πως θα μας προσφέρει κάποια στιγμή κάτι καλύτερο.

Λάρα: Αρκεί να θέλουμε οι ίδιοι να το ζήσουμε.

Έμμα: Πείστηκες πως δεν θέλουμε;

Λάρα: Σταμάτα να ονειρεύεσαι.

Ίων: Δεν θέλω να περνάει απ' το μυαλό μου η σκέψη πως θα βγούμε κάποια στιγμή ακρωτηριασμένοι.

Έμμα: Κουράστηκα. Θέλω να σε προκαλέσω να πεις όσα κρυφά από μας κι εσύ ονειρεύεσαι και θα ήθελες να μπορέσεις να ζήσεις.

Ίων: Πολλά θα ήθελα και άλλα τόσα θα ευχόμουν να συμβούν, αλλά δεν σου κρύβω πως νιώθω και τυχερός. Ίσως να είναι καλύτερα αυτό που τώρα ζούμε, γιατί φαντάσου πως απ' έξω η ζωή μου θα μπορούσε να είναι χειρότερη απ' ό, τι εδώ. Ίσως να βρισκόμουν εγκλωβισμένος σε χειρότερες καταστάσεις. Τουλάχιστον, έχουμε αυτή τη σιγουριά της καθημερινότητας όσο κι αν είναι κάποιες φορές επίφοβη να μην αλλάξει σε βάρος μας.

Έμμα: Αυτό, όμως, δεν μας προσφέρει ούτε κανενός είδους ασφάλεια για το τι θα συμβεί. Αρκετά ζοριστήκαμε και υπάρχει ανάγκη να δούμε και πιο πέρα.

Λάρα: Πραγματικά. Έρχονται στιγμές που τον εγκλωβισμό τον νιώθω έντονα σ' όλο το σώμα, που παραμένει μόνιμα μουδιασμένο, βαρύ, με πιάνει ένα τέτοιο σφίξιμο, που λες και θέλω να εκραγώ.

Ίων: Πώς, δηλαδή, περιμένετε να αλλάξει; Έχουμε προσαρμοστεί πια. Αυτό που μας μένει είναι να περιμένουμε κάθε λίγο μπας κι έρθει να μας πάρει.

Λάρα: Εντάξει, συνηθίσαμε να είναι η συνθήκη μας αυτή, αλλά και λίγο ξεμούδιασμα, μια μικρή ανάταση δεν θα 'ταν άσχημα.

Έμμα: Όλα θα μπορούσαν να αλλάξουν. Αν ήταν λίγο πιο κατανοητά τα όσα μας συμβαίνουν, θα ήταν ίσως και πιο σημαντικά.

Ίων: Ξέρω ακριβώς τι λες και τι σκέφτεσαι. Ίσως μπορέσουμε να ξεφύγουμε κάποτε απ' αυτό το κενό χωρίς κατάνληξη. Αλλά πώς;

Έρμα: Αν κάνουμε κάτι πιο δραστικό;

Λάρα: Σαν τι, δηλαδή;

Έρμα: Ίσως με το να γίνει πιο αισθητή η παρουσία μας. Να αντιληφθεί αυτός πως είμαστε διαθέσιμοι.

Ίων: Αρχίζω να σε καταλαβαίνω. Κοντεύουμε να αγαπήσουμε την αιχμαλωσία μας.

Έρμα: Καλύτερα να δοκιμάσουμε τις αντοχές μας και κάτω από άλλες συνθήκες. Να μοιραστούμε ό,τι είμαστε ακόμα κι αν εκτεθούμε στον κίνδυνο και τη φθορά.

Ίων: Όχι, όχι. Μη το συζητάς άλλο. Φοβάμαι κι εγώ, μη νομίζεις. Θα χαθούμε. Θα χάσουμε.

Έρμα: Μη φοβάσαι. Αν καταλάβουμε πως στριμωχνόμαστε και κινδυνεύουμε παραπάνω, σταματάμε λίγο πριν.

Ίων: Θα βρεθούμε σε άλλη, πρωτόγνωρη κατάσταση.

Λάρα: Αυτό εδώ που ζούμε είναι ένα όνειρο κι έξω θα χαθεί.

Έρμα: Αλλά θα περάσουμε απέναντι.

Λάρα: Αρκεί να μας δώσει ένα κομμάτι σκιοινί να μπορέσουμε να πιαστούμε. Να μας τραβήξει στη ζωή ή στον θάνατο. Κι όμως, κάτι με κρατάει πίσω.

Ίων: Γίνονται όλα τόσο αργά, που το πιθανότερο είναι να συνεχίσουμε να παίζουμε μόνο για να περνάμε τις μέρες μας όμορφα, μόνοι, με τις αναζητήσεις μας.

Έρμα: Πάει αρκετός καιρός τώρα που με ζώνει ο φόβος του θανάτου, αλλά ακόμα και μ' αυτόν αναζητώ και μια λύτρωση.

Ίων: Όπως σχεδόν συμβαίνει σ' όλους μας.

Έρμα: Μόνο που εγώ το σκέφτομαι συνέχεια. Με τον ίδιο τρόπο που σκέφτομαι κι εσένα. Σε ονειρεύομαι κι αλλιώς. Θέλω να πάμε πιο πέρα μαζί. Σου ζητώ να καταλάβεις τι είσαι. Τι θα μπορούσες να ζήσεις μαζί μου κάπου αλλού, χωρίς όρια. Δεν μπορείς, όμως. Δεν έχεις τη δύναμη ν' αναγνωρίσεις πού ανήκεις. Ξεχάστηκες κι έχασες την πορεία σου. Ξύπνα.

Λάρα: Μα τι θες τώρα; Δεν μας έχεις συνηθίσει σε ανακρίβειες. Μίλα πιο καθαρά. Τι του ζητάς;

Έρμα: Απλώς τα λέω χωρίς ντροπή. Πιστεύετε πως έχει σημασία πια η κάλυψη;

Ίων: Γίνεσαι τολμηρή, όμως.

Έμμα: Πιο τολμηρή από το να παραμένω στη μη επιλογή;

Λάρα: Ναι. Τολμάς παραπάνω απ' ό,τι πρέπει. Συμμαζέψου.

Έμμα: Ε, εντάξει, λοιπόν. Θέλω κάτι παραπάνω. Δεν μου είναι αριετό αυτό το νερουλό σας χάδι.

Λάρα: Αυτό είναι το μόνο, όμως, που μας περιγράφει μέχρι τώρα. Δεν χωράνε άλλα ανάμεσά μας.

Ίων: Δεν θα 'πρεπε, λοιπόν, να δημιουργήσουμε κι εμείς κάτι ακόμα;

Έμμα: Ναι. Μόνο που δεν έχουμε στα χέρια μας την κατάσταση.

Λάρα: Δεν βλέπεις κάτι σ' αυτή την υπόθεση, που δεν μας επιτρέπει να παρέμβουμε, ακόμα κι αν είμαστε δέσμιοι μιας αρρωστημένης ιδέας;

Έμμα: Αλλά να έχεις υπ' όψη σου, πως από αυτό δεν υπάρχει διέξοδος, παρά μόνο αν αποφασίσει εκείνος. Η δική μας θέληση γι' ανατροπή υπάρχει ή θα παραμείνουμε θεατές στο ναυάγιό μας;

Ίων: Δεν θα έχουμε τη δύναμη να το αντιμετωπίσουμε. Η μόνη μας δύναμη είναι οι δεσμοί μας. Πρέπει να είμαστε κοντά και να μετατρέψουμε αυτή την τραγωδία μας, σε αγάπη γι' αυτό που μας δόθηκε. Διαφορετικά, ίσως να έρθουμε αντιμέτωποι με χειρότερες καταστάσεις.

Έμμα: Καλά, δεν βλέπεις παντού τις αντιθέσεις;

Λάρα: Μπερδεμένα είναι μέσα μας όλα. Δεν αντέχω. Μουδιάζει το πρόσωπο, το σώμα, τα άκρα μου. Θολώνω. Πονάω. Τρέμω και καίγομαι. Αρρωσταίνω. Πνίγομαι. Μη με βασανίζετε άλλο. Παρατάτε με.

Έμμα: Μπερδεμένα είναι όλα όσα ποτέ δεν ξεχώρισαν για κανέναν μας. Αυτά είναι που μας πνίγουν.

Ίων: Ηρεμήστε και θα γίνει κάτι κάποια στιγμή. Δεν μπορεί.

Έμμα: Αυτά που μας καθλώνουν είναι όλες αυτές οι αντιφάσεις που μένουν κολλημένες μέσα μας. Μάθατε να εκτιμάτε το κενό που σας αναλογεί για χώρο. Θέλετε, τελικά, να κρατηθείτε στην αδράνεια;

Λάρα: Παραμένουμε έτσι ηθελημένα; Τι είναι αυτά που λες;

Ίων: Υποχρεωμένοι είμαστε, Έμμα. Περιμένουμε μπας και γίνει κάτι σημαντικό και στο μεταξύ ζούμε σ' αυτό που εμείς φτιάξαμε στην ουσία.

Έμμα: Είμαστε υποχρεωμένοι, είπες; Σε τι; Στο να καταφεύγουμε σε υπεκφυγές γλυκού τύπου και ερωτικά τεχνάσματα; Για να αποφεύγουμε να αντικρύσουμε μια άλλη λίγο μεγαλύτερη αλήθεια απ' αυτή που μόνοι μας δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε;

Ίων: Κι αν ριψοκινδυνεύοντας να βγούμε, δεν θα υπάρχει και πάλι διέξοδος; Αγάπησέ τον γι' αυτό που σου προσφέρει. Δεν τον βλέπεις πως φοβάται ακόμα και να μας αγγίξει;

Έμμα: Ενώ εδώ σ' εμάς, το παιδί γεννάει τη μητέρα του. Έτσι δεν είναι; Έτσι δεν θα 'θελες κι εσύ; Ναι ή όχι;

Λάρα: Παίζεις με διαμετρικά αντίθετες εναλλαγές μέσα σου. Με τα ίδια σου τα λόγια διαψεύδεις και αντιστρέφεις την πραγματικότητα.

Ίων: Σύγχυση επικρατεί μέσα σου. Στο τι ζητάς. Τι θα σου δώσει πιο πολύ και τι λιγότερο από μοναξιά, Έμμα; Ξέρεις;

Έμμα: Η σύγχυση δημιουργείται, αν έχετε τη διάθεση να δείτε τα πράγματα αντεστραμμένα. Θυμηθείτε πως εκεί έξω πρωτοζήσατε πριν στριμωχτείτε σ' αυτή την παγερή ακινησία.

Ίων: Γελιέσαι αν πιστεύεις πως η στενή, ιδιαίτερή μας σχέση δεν αποσκοπεί στο να προκαλέσουμε την προσοχή του. Με κοινή συμφωνία ξεκίνησε αυτό το παιχνίδι.

Λάρα: Και μας αρέσει.

Έμμα: Και μας βολεύει.

Λάρα: Θα μπορούσε, άνετα, να ήμασταν κάτω από άλλες συνθήκες.

Ίων: Το φρόντισε για ευνόητους λόγους, όμως, αυτός.

Λάρα: Ναι. Αφήνοντάς μας να ελπίζουμε ότι κάποτε θα επιλέξει την κοινωνική μας αποκατάσταση. Θα διαλέξει τη μοίρα μας και θα μας πετάξει σ' όποιο χάος, θελήσει. Δεν θέλω να χαθούμε έτσι.

Έμμα: Μα θα το κάνει, χωρίς να μας υπολογίσει. Γι' αυτό, πρέπει να έχουμε εμείς την επιλογή, έστω κι αν πρόκειται αυτή να είναι ο θάνατος.

Λάρα: Σ' αρέσει να το γυρίζεις συνεχώς επικίνδυνα.

Έμμα: Η αλήθεια γίνεται πολλές φορές επικίνδυνη.

Ίων: Η αλήθεια πώς μπορεί να μας φοβίσει;

Έμμα: Όταν δεν μας αρέσει. Και αυτό φαίνεται όταν έρθει η ώρα να τη χρησιμοποιήσεις με ρίσκο.

Λάρα: Μας εκπλήσσεις. Λες και δεν έχεις αίσθηση του τι μπορεί να συμβεί.

Έμμα: Σε τρομάζω γιατί διαφέρουν οι απόψεις μου. Γιατί διαφέρω από σένα. Όχι γιατί κανείς σας δεν τα κατανοεί, αλλά πιο πολύ γιατί δεν ήταν ποτέ δικές σας σκέψεις.

Λάρα: Θα μπορούσαμε να είχαμε πλησιάσει στην ιδέα αυτή, μόνο και μόνο από δυσφορία.

Έμμα: Και λοιπόν, δυσφορία δεν είναι το ότι αργεί η όποια εξέλιξη, όλη αυτή η αναμονή, η καθυστέρηση για μια πιθανή μας έξοδο;

Ίων: Δεν βλέπω να αλλάζει κάτι στις επιλογές του. Δεν βλέπω να μπορούμε εμείς να επεμβούμε στις αποφάσεις του ή να του επιβάλλουμε τη θέλησή μας. Καταντούν αστείες αυτές οι θεωρίες. Έτσι. Για να περνάει λίγη ώρα ακόμα. Σίγουρα, δεν λέω πως δεν θα ήταν όλα αυτά ωραία. Αλλά τα θεωρώ ανέφικτα. Η μέχρι τώρα συνθήκη, αυτό μας έχει δείξει. Ότι δεν πρέπει να έχει για μας σημασία κάτι πιο συγκεκριμένο. Κανείς άλλος εκτός από εμάς δεν ασχολείται μ' αυτό.

Λάρα: Εκτός από εμάς και τις ψυχές μας. Που δεν ξέρουμε πού θα καταλήξουν.

Έμμα: Και τότε, γιατί νομίζετε μας κρατάει ακόμα; Δεν κριθήκαμε σε ακαταλληλότητα. Του είμαστε χρήσιμοι. Στα πλαίσια του πειράματός του και της ελπίδας που είναι κλεισμένη μαζί μας.

4.

Ίων: Όσο περνάει ο καιρός, τόσο μ' αρέσει να σας έχω δίπλα μου. Συνήθεια ή ανάγκη, η χαρά που μου προσφέρετε είναι το πιο όμορφο συναίσθημα μέσα σ' αυτές τις συνθήκες.

Έμμα: Κι εμείς, το ίδιο νιώθουμε. Είσαι ο μόνος μας σύνδεσμος. Δεν θα 'πρεπε να περνάει στιγμή απ' τη σκέψη σου η φυγή μας από κοντά σου με κανέναν τρόπο.

Λάρα: Ισορροπούμε μαζί σου.

Ίων: Θέλω να σας προσφέρω την ασφάλεια που χρειάζεστε. Δεν γίνεται να σας στερήσω την αγάπη μου. Θα είμαι το στήριγμά σας σε όλα.

Έμμα: Σε χρειαζόμαστε.

Ίων: Είσαι πολύ καλή μαζί μου. Σ' ευχαριστώ γι' αυτό.

Λάρα: Μ' αρέσει κάθε σου άγγιγμα.

Έμμα: Έχουν μια γλύκα όλα σου.

Λάρα: Ακούμπησε στην καρδιά μου. Άκου πώς χτυπάει πλάι σου.

Ίων: Οι κινήσεις σου με συναρπάζουν. Με τρελαίνεις.

Λάρα: Σε θέλω δίπλα μου.

Ίων: Υπάρχει μια δύναμη που μας ελκύει.

Έμμα: Αυτό φαίνεται περισσότερο μαζί σου, Ίων. Μας κάνεις να ξεχνιόμαστε κάποιες φορές.

Λάρα: Τις πιο πολλές στιγμές.

Ίων: Είσαι πολύ ελκυστική. Γεμάτη χυμούς. Θέλω να σε χορτάσω. Αυτό τα λέει όλα.

Λάρα: Με συνεπαίρνεις με κάθε σου φιλή.

Έμμα: Θα ήθελα κι εγώ να είχαν μεγαλύτερη διάρκεια τ' αγγίγματά σου.

Ίων: Μαζί σου είναι κάπως διαφορετικό.

Έμμα: Ναι. Καταλαβαίνω κάτι σαν πιο κοντινό μαζί σου, που δεν έχει να κάνει με τις σωματικές μας επαφές μόνο. Η παρουσία σου με γεμίζει. Θα μπορούσα να ζήσω κοντά σου ως το τέλος.

Λάρα: Εγώ νιώθω κενό χωρίς την αίσθησή σου πάνω μου.

Ίων: Είστε ξεχωριστές. Με την Έμμα πολλά κοινά μας ενώνουν και πρέπει να το παραδεχτείς. Μου διώχνει την ερημιά της ψυχής μου. Εσύ, όμως, μου προκαλείς μια διαφορετική αίσθηση.

Έμμα: Δεν είναι περίεργο. Έχουμε πολλά κοινά στοιχεία. Οι προσδοκίες μας φαίνονται πιο κοντινές.

Ίων: Ναι. Ενώ η Λάρα έχει κάτι το μακρινό. Γι' αυτό και δείχνει πιο εξωτική στις εκφράσεις της.

Έμμα: Νομίζεις πως δεν καταλαβαίνω;

Ίων: Τι;

Έμμα: Το ιδιαίτερο ενδιαφέρον που δείχνεις γι' αυτήν.

Λάρα: Τι σ' ενοχλεί;

Έμμα: Με ξενίζει.

Ίων: Δεν θα 'πρεπε. Είναι κάτι που ξυπνάει μέσα μας και μας τραβάει προς τα εκεί. Δεν ελέγχεται. Και δεν θα 'πρεπε, ίσως.

Έμμα: Εξαργτάται από τις συνθήκες. Εδώ ξεινήσαμε τρεις.

Ίων: Και παραμένουμε. Δεν αλλάζει αυτό.

Έμμα: Αλλάζει όμως η σύμβαση.

Λάρα: Στα ζητούμενά σου λείπουν οι συμβάσεις. Φαίνεσαι ανατρεπτική.

Έμμα: Σε άλλα, ναι. Αυτό, όμως, για μένα είναι η ζωή. Νιώθω να απομακρύνομαι. Δεν θέλω να σβήσω μακριά σου, Ίων.

Ίων: Δεν θα το ήθελα.

Έμμα: Δεν μπορείς να ελέγξεις την επιθυμία σου. Άφησέ τη να εξελιχθεί. Θα αποτραβηχτώ. Σ' αγαπώ αρκετά και σε καταλαβαίνω.

Ίων: Πιέστηκα πολύ. Δεν είναι τόσο εύκολα όλα για μένα.

Λάρα: Δεν νομίζω να πιέστηκες πολύ για την επιλογή σου.

Έμμα: Σε προτίμησε. Εννοεί την πίεση από το στενό μας περιβάλλον, που δεν αφήνει πολλές ευκαιρίες.

Λάρα: Κι εσύ θα μπορούσες να λειτουργήσεις παρόμοια.

Ίων: Η Έμμα είναι πολύ σημαντική για μένα. Όμως, είναι διαφορετική η δυναμική μεταξύ μας. Άλλη έλξη.

Έμμα: Δεν ένιωσα να με απωθείτε. Αποτραβήχτηκα για τους δικούς μου λόγους. Δεν μ' αρέσουν τα εμπόδια και δεν θα γίνω εγώ. Δεν θα δημιουργήσω αντιπαραθέσεις με μια διεκδίκηση χωρίς νόημα.

Ίων: Δεν υπάρχει ανάγκη να διεκδικήσεις κάτι. Μ' έχεις κερδίσει.

Έμμα: Ναι, δεν αμφιβάλλω και σ' ευχαριστώ. Απλώς, νιώθω εκτοπισμένη από τη σχέση μας.

Ίων: Έχεις σημαντική θέση στη ζωή μου κι αυτό δεν θα το αλλάξει ούτε ο θάνατος.

Έμμα: Είναι δύσκολο το συναίσθημα της απώθησης που βιώνω. Καλύτερα να με τραβούσες μαζί σου στον θάνατο, αντί να μένω παγωμένη στην αιωνιότητα.

Λάρα: Δεν είναι και τόσο κομψό να κινείσαι έτσι ανάμεσά μας. Καταλαβαίνεις.

Ίων: Δεν θα απομονωθείς. Υποσχέθηκα πως πάντα θα είμαι δίπλα σου.

Λάρα: Μόνο λίγο πιο πέρα.

Ίων: Μη γίνεσαι σκληρή. Νομίζω πως ζηλεύεις.

Έμμα: Δεν έχεις λόγο για ζήλεις. Διεκδικήσες και κέρδισες.

Λάρα: Θα πρέπει, όμως, να βρεις μια δική σου γωνιά.

Έμμα: Μην ανησυχείς τόσο. Δείχνεις ανασφαλής.

Ίων: Έχει δίκιο. Κάπου η εμπάθεια φέρνει διχασμό. Οδηγεί σε τραγωδία.

Έμμα: Ή, τουλάχιστον, σε δυσαρμονία.

Ίων: Είναι φριχτά όλα αυτά. Δεν θα έπρεπε να λέγονται ανάμεσά μας.

Λάρα: Μην νομίζεις πως θα με κάνεις ν' αλλάξει κάτι μέσα μου. Κάποιες στιγμές, γίνεται ανεπιθύμητη.

Ίων: Γίνεσαι έντονη.

Έμμα: Μη μου ζητάς ν' αλλάξω. Δεν μπορείς να μ' ενοχοποιήσεις επειδή είμαι αυτό που δείχνω. Διεκδικώ. Κάτι που εσύ δεν το αντέχεις.

Ίων: Ξέρεις, αρχίζω να πιστεύω πως με θες περισσότερο επειδή με αποζητά η Έμμα.

Λάρα: Είσαι μόνο δικός μου. Σταμάτα να συζητάς άλλο. Δεν έχουν σημασία όλα αυτά. Έλα κοντά μου.

Ίων: Σ' ερωτεύτηκα, αλλά πνίγομαι. Αρκετά. Δεν είμαι μόνο για να σου προσφέρω κι εσύ ασταμάτητα να παίρνεις.

Έμμα: Δεν θα προσπαθήσω να εντείνω άλλο τα πράγματα. Θα περιμένω, γιατί είμαι σίγουρη για την κατάληξη.

Ίων: Θέλω να ελπίζω πως όλα θα κυλίσουν όμορφα. Θα φύγει η όποια ένταση παρουσιάστηκε. Άλλωστε, ήταν φυσικό να συμβεί.

Έμμα: Δεν έχω σκοπό να πάψω να θέλω να σ' ακολουθήσω παντού.

Λάρα: Μόνο που πρέπει να πάρεις κι απόφαση πως θα στον στερήσω. Θα ρισκάρει τα πάντα για μένα.

Ίων: Μα τι λες; Δεν σημαίνει πως επειδή είμαι ερωτευμένος μαζί σου, είμαι διατεθειμένος ν' αλλάξω.

Λάρα: Πρέπει να μου δοθείς ολοκληρωτικά. Μου ανήκεις.

Ίων: Σύνελθε, σου λέω.

Έμμα: Ίσως να έχει δίκιο, Ίων. Πρέπει να κάνεις τις προσωπικές σου θυσίες. Σε διεκδικεί εφ' όλης της ύλης. Δεν είναι κακό από πλευράς της. Δείξε λίγη κατανόηση. Τη διάλεξες για συνοδοιπόρο.

Ίων: Δεν σημαίνει πως θα μου στερήσει τα θέλω μου.

Λάρα: Πίστευα πως σ' αρέσει να κυριαρχεί κάποιος πάνω σου.

Ίων: Σταμάτα πια. Δεν αντέχω. Συνέχεια ζητάς. Μέχρι να χαθώ. Είσαι εγωίστρια και απαιτητική. Ως πού θα φτάσεις, τελικά;

Έμμα: Ηρέμησε. Δεν με πειράζει να μείνω μόνη. Η φίλια μας είναι τόσο γερή που δεν θα σβήσει με τίποτα. Κι ο έρωτάς μου το ίδιο.

Ίων: Εσύ είσαι σε θέση να νιώσεις συναισθήματα. Γι' αυτό κι ο θυμός σου μπορεί και σβήνει. Μπορείς και τον μετατρέπεις σε φυγή.

Λάρα: Διαχειριστείτε το λίγο πιο διακριτικά, αν θέλετε. Μ' ενοχλεί. Κι αν είναι να διαλέξετε κάτι μεταξύ σωστού και λάθους, προτιμήστε το ένστικτο.

Ίων: Καλύτερα να σκέφτεσαι αντί να λες. Μπορεί και να σε βοηθήσει να φτάσεις να ομολογήσεις στον εαυτό σου την άγνοιά σου.

Λάρα: Σαπουνόφουσες κι εγώ με μια βελόνα στο χέρι. Puppet horror show.

Ίων: Ακριβώς εκεί βρίσκεσαι, χωρίς δυστυχώς να το καταλαβαίνεις. Κοντά στο τέλος που επέλεξες.

5.

Λάρα: Ξεκόλλα από πάνω της και πες μου πόσο εγώ σου είμαι απαραίτητη.

Ίων: Μου είσαι. Μου έχεις γίνει.

Έμμα: Την ποθείς.

Ίων: Τα σώματά μας ποθούν.

Λάρα: Ναι. Αυτό θέλω.

Ίων: Κι εγώ, αλλά όχι μισό.

Λάρα: Είμαστε ένα.

Ίων: Ναι. Ένα ο καθένας.

Έμμα: Ο πόθος δεν μπορεί να μετρηθεί. Απλά ρυθμίζεται. Όλοι ποθούμε, αλλά βλέπουμε και γύρω μας μέχρι πού μας παίρνει και μέχρι πού σκοτώνουμε καταστάσεις που υπάρχουν.

Ίων: Μέχρι πού μπορεί να μας φτάσει ο πόθος πριν γίνει πάθος, Λάρα. Κι εσύ ξέφυγες. Και με παρασέρνεις. Πονάω πια.

Έμμα: Πρόσεχε μην υπερβάλλεις, γιατί εσύ το διάλεξες. Μην περδεύεσαι, Ίων. Δεν θα διορθώσεις μ' ένα ακόμη λάθος βήμα.

Λάρα: Τα καταλαβαίνει, πολύ καλά όλα αυτά. Δεν χρειάζεται τις αναλύσεις σου.

Έμμα: Συμπαρίσταμαι, μόνο. Σε όλα. Μέχρι το τέλος θα παραμένω πιστή. Στη σχέση, αλλά και στα πιστεύω μου.

Ίων: Δεν υπερβάλλω. Ξέρω τι ζητάω. Απ' την αρχή ήμουν σαφής και ειλικρινής. Η σωματική έλξη, μπορεί να εξελιχθεί ή να σβήσει, ανάλογα με τα άτομα που τη ζουν.

Έμμα: Και η αγάπη, η αγάπη, Ίων, αφήνει χνάρια πίσω που δεν χάνονται εύκολα. Τη βρίσκουμε μπροστά μας στα δύσκολα. Την περιμένουμε, πιστεύουμε κι έρχεται ξανά.

Ίων: Δεν σβήνει. Πληγωνόμαστε κι απ' αυτό πρέπει να προφυλάξουμε τους εαυτούς μας πρώτα.

Λάρα: Να γίνουμε εγωιστές, λες. Αυτό μάλλον θες να πεις.

Έμμα: Όπως το εννοεί ο καθένας. Για μένα είναι αλλιώς. Ελέγχω τα πάθη μου χωρίς να φτιάχνω πληγές σε κανέναν.

Ίων: Εμένα με πληγώνει ο έρωτας. Με λιώνει.

Έμμα: Ενώ δεν θα 'πρεπε.

Ίων: Ξέρω.

Λάρα: Ο έρωτάς μας σε γλυκαίνει. Το βλέπω στα μάτια σου που καίγονται.

Ίων: Καίγομαι. Με καις.

Λάρα: Με κάνεις ευτυχισμένη.

Ίων: Με πονάς.

Λάρα: Τόσο δυνατά είναι όλα.

Έμμα: Σταματήστε. Έχουμε επισιέψεις. Επιτέλους, ξανάρθε.

Ίων: Σαν πιο περίεργο τον νιώθω.

Λάρα: Ανοίγει.

(Δυνατό φως και κρότος)

Εμβρουλόγος: Εσείς τα δυο. Ένα αρσενικό κι ένα θηλυκό. Το άλλο παραμένει ως έχει. Έτοιμοι είμαστε. Πάμε τώρα.

(Φωνάζουν πανικοβλημένοι)

Έμμα: Εγώ; Εμένα; Πού; Τι πας να μου κάνεις;

Ίων: Τι; Τι γίνεται; Περίμενε. Μη μ' αφήσεις.

Λάρα: Μείνε κοντά μου, Ίων. Μη τον αφήσεις να σε πάρει.

Έμμα: Πού είμαι; Σκοτάδι έχει κι εδώ. Αλλά έχει ζεστασιά. Και γαλήνη. Έλα.

Ίων: Με τραβάει κι εμένα, Έμμα. Με πήρε. Σταμάτα. Είσαι τρελός. Με πονάς. Πού μας πηγαίνεις;

(Ησυχάζουν, ηρεμούν)

Έμμα: Με πόνεσε πολύ το κάτωμα. Πού μας έφερες; Τι είναι εδώ;

Ίων: Πού είμαστε; Πού μας έφερε πάλι; Τουλάχιστον, είμαστε μαζί κι είναι ζεστά.

Λάρα: Μη. Μην το κάνετε αυτό. Σας παρακαλώ. Μη μ' αφήσετε. Όχι, μόνη μου. Δεν το ξέρω. Δεν το μπορώ. Πείτε του να με πάρει κι εμένα. Ζητήστε με να έρθω μαζί σας. Πάρτε με κι εμένα. Δεν μ' ακούτε; Πάρτε με από δω. Βγάλτε με έξω. Δεν θ' αντέξω εγώ μόνη μου εδώ μέσα.

Έμμα: Η Λάρα πού είναι; Γιατί έμεινε πίσω; Θα έρθει;

Εμβρουλόγος: Τελειώσαμε. Όλα εντάξει. Πήγε πολύ καλά.

Λάρα: Είμαι μόνη μου. Μ' αφήσατε. Έμεινα μόνη. Μη μου το κάνετε αυτό. Θέλω να φύγω. Έχει παγωνιά παντού. Δεν μπορείτε να καταλάβετε τι μου συμβαίνει. Όλα

άλλαξαν. Ούτε που μ' ακούτε πια. Δεν σας ακούω. Μιλήστε μου. Δεν τη μπορώ τη μοναξιά.

Έμμα: Η Λάρα. Θα μείνει πίσω. Δεν θα τη φέρει. Τη λυπάμαι. Λάρα, μην κλαις. Μη φοβάσαι. Θα έρθει και για σένα μια στιγμή. Μη χάσεις τη δύναμή σου. Θα λυτρωθείς. Κράτα με, τώρα, γερά, αγάπη μου. Κρατήσου πάνω μου. Μείναμε οι δυο μας κι είναι ωραία. Κοίτα, πόσες σταγόνες, γύρω. Νερό παντού, ζεστό.

Ίων: Σταγόνες νερού, άχρωμες και κόκκινες. Αγάπη παντού.

Έμμα: Ζεστή και κόκκινη. Μια αγκαλιά είναι όλα εδώ.

Ίων: Είμαστε σφιχτά αγκαλιασμένοι μέσα σ' αυτή την αγκαλιά. Αυτό που περιμέναμε έγινε.

Έμμα: Αυτό που ποθούσαμε.

Ίων: Το ζούμε τώρα.

Έμμα: Όλα τ' ανεκπλήρωτα.

Ίων: Όλα. Μαζί σου, αγαπημένη μου.

Έμμα: Σε περίμενα έτσι κοντά μου. Νιώθω πως είμαι πλασμένη για σένα. Σ' αγαπώ.

Ίων: Σ' αγαπώ πέρα από κάθε τι.

Έμμα: Ακούμπησέ με. Σφίξε με δυνατά.

Ίων: Σε ποθώ πολύ.

Έμμα: Ας ενωθούμε. Να γίνουμε ένα, πια.

Ίων: Είμαστε, Έμμα.

Έμμα: Εδώ θα δεθούμε για πάντα. Πιάσου και δέσου μαζί μου.

Ίων: Αιώνια μαζί.

Έμμα: Χωρίς φόβο πια.

Ίων: Τυλίξου απαλά γύρω μου και μείνε.

Έμμα: Με μια ζώνη ζωής.

Ίων: Στη ζωή που μας δένει.

Έμμα: Δώσε μου πνοή με το φιλί σου.

Ίων: Πιες με. Έλα να μοιραστούμε την ουσία που μας τρέφει.

Έμμα: Πάρε με και πάμε.

Ίων: Με την ίδια πνοή θα πάμε παντού.

Έρμα: Με μεθάς. Μη σταματάς.

Ίων: Μη μ' αφήσεις ποτέ ξανά. Υποσχέσου μου.

Έρμα: Δεν θα σ' εγκαταλείψω.

Ίων: Σε κάθε καινούριο μαζί.

Έρμα: Θα έρθουν πολλά.

Ίων: Σε πιστεύω. Μου αρέσεις όλο και πιο πολύ. Είσαι τρυφερή, γλυκιά, πανέμορφη. Καθαρή. Λάμπεις.

Έρμα: Ο έρωτάς μου για σένα με κάνει. Δεν βάζω όρια πια. Δεν με φοβίζει τίποτα κοντά σου.

Ίων: Θα σου δοθώ χωρίς όρια. Ό,τι θες κι όπου πας. Μαζί σου μόνο θα ζω. Για τη ζεστασιά των φιλιών σου. Δεν θα ξανανιώσω κρύο κοντά σου.

Έρμα: Μ' αρέσουν τ' αγγίγματατά σου. Μεγάλωσες. Δυνάμωσες πια.

Ίων: Με γεμίζεις. Να μείνουμε αγκαλιασμένοι. Σ' αυτό το ίδιο κουκούλι που τώρα μας μεγαλώνει.

Έρμα: Ήξερα πως θα είναι όμορφα. Όλα μαζί. Μαζί σου.

Ίων: Πάντα σ' ένιωθα κοντά μου. Σε ποθούσα και σε φοβόμουν. Ήσουν σαν άυλη. Άπιαστη και ιερή.

Έρμα: Ήσουν η μορφή της αγάπης και του έρωτα για μένα. Τώρα πιο πολύ.

Ίων: Είναι ελεύθερο κάθε τι μαζί σου.

Έρμα: Ο έρωτάς μας.

Ίων: Ο έρωτάς μας.

Έρμα: Σε νέα ζωή μαζί.

6.

(Στον χώρο αυτό, στη σκηνή, μένει μόνη η Λάρα ενώ από κάπου, από έναν άλλο χώρο δίπλα που δεν βλέπουμε, ακούγονται οι φωνές της Έμμας και του Ίωνα.)

Λάρα: Σαν να σας βλέπω, χωρίς να μπορώ να δω. Μια θεά όμορφη, που ονειρευόμουν να αποκτήσω. Τώρα απομακρύνομαι απ' αυτή. Απομονώνεται, ξεφτίζει και σβήνει. Εδώ μέσα σ' αυτόν τον γυάλινο θάλαμο ενός εργαστηρίου, εγώ με τ' απομεινάρια όσων θυμάμαι. Γεμάτη αγνάθια. Χρόνια χαμένη μέσα στα ίδια μαζί σας κάτεργα, περιμένοντας να μου δοθεί πνοή. Μαζί αναζητούσαμε μια μήτρα, μια μάνα περιμέναμε να μας ζητήσει. Σας πήρε εσάς τους δυο. Οι εκλεκτοί, εσείς. Κι εγώ; Ποιος είπε, ποιος τ' αποφάσισε πως πρέπει να χωρίσουμε; Η απόστασή μου από τη ζωή μεγαλώνει. Παραλογίζομαι. Προσπαθώ να το δεχτώ και αναιρούμαι. Αργούν όλα πια. Θέλω να πάω για ύπνο και μου λείπεις. Περιμένω μέχρι να γίνει αδιάφορο. Ακούω σαν να βρέχει. Άκου με. Θα πέσω για ύπνο. Μόνη μου. Είναι ανήθικο το να μη συνυπάρχουμε. Δεν θέλω να μου θυμίζει τίποτα πως μ' άφησες. Βοήθα με, τουλάχιστον, να ξαπλώσω. Ήπια πολύ. Βοήθησέ με, να μ' ακούσεις. Θα ξαπλώσω μπρούμυτα και θα βυθιστώ. Τώρα που για σένα, αγαπημένε, κοντεύει να ξημερώσει. Να δω το κόκκινο και το γαλάζιο σου. Να βαφτώ μωβιά. Η θλίψη με χτύπησε. Δεν θα μάθω ποτέ πού είσαι. Ήμουν στο πλάι σου, είχα το βλέμμα και το γέλιο σου. Μ' ακολουθούσες παντού. Δεν μπορεί. Σε φαντάστηκα. Δεν υπήρχες πουθενά. Ή υπήρχες; Χάθηκαν στη ζωή σου. Δεν πρόλαβες να μου πεις άλλη μια φορά πως μ' αγαπάς και δεν άκουσα απ' τα χείλη σου ποτέ αντίο. Κουράστηκα. Έχασα το νόημα της αναμονής πια. Έχασα τον έρωτα βίαια. Επώδυνα. Και μαζί του κάθε ελπίδα πως θα τον ξαναβρώ. Κατάλαβα πως βρίσκομαι στο τέλος. Κατάλαβα πως δεν μπορώ. Δεν υπήρξα ζωντανή δίπλα σου, Ίων. Νόμιζα για λίγο. Παραίτηση. Δεν θα με δεις να πεθαίνω. Είχε κρύο και βούτηξες να φύγεις. Από εκεί που κάποτε βουτήξαμε μαζί. Κατάλαβα πόσο το ήθελες. Κι έφυγες μαζί της. Σκοντάφτω στα συντρίμια μου. Ήρθε, λες κι είναι Θεός, ο ποιος; Αυτός που αποφάσισε πως δεν θα αντέξω να ακολουθήσω. Ήμουν αδύναμη για την επιλογή του. Ένα αδύναμο έμβρυο, που δεν θα το δεχτεί η ίδια μήτρα που πήρε μέσα της εσάς, ποτέ. Τι είμαι τώρα εγώ; Ας με βοηθήσει κάποιος να περάσω τη λεπτή σχισμή και να σε πλησιάσω, αγαπημένε. Αν όχι, έχω τη δύναμη μέσα μου να επιλέξω να σε περιμένω αλλού να ξαναρχίσουμε. Έχω σταγόνες μέσα μου, για τη ζωή και θα τις κάνω θάνατο ή ποιος ξέρει τι πέρα από το εδώ; Πού θα βρεθώ; Μ' έχουν σκοτώσει δυο φορές. Πονάω. Βρες με. Σε περιμένω ακόμα, αγάπη μου. Πάμε, λοιπόν, έλα. Ξανά. Μαζί. Αλλιώς. Αλλού. Εδώ που θολώνουν όλα. Τώρα που γίνονται αχνά. Εδώ, τώρα μπροστά μου ξετυλίγονται όλες οι μνήμες που πιστεύατε πως έχασα. Όλες οι σκηνές γυρίζουν τώρα μπροστά μου με νοσταλγία, αυτής της ψυχρής φυλακής που με τους δυο σας μοιράστηκα. Έναν σωλήνα εργαστηρίου γεμάτο φόβο αλλά κι ελπίδες. Περνά η ζωή μας η κοινή και η μοναχική μπροστά μου τώρα. Η ίδια που διασχίζουμε μαζί. Κι οι ίδιοι θάνατοι που θα μας πάρουν ξανά και ξανά από αλλού κάθε φορά τον καθένα. Ή και μαζί. Ποιος το

διαλέγει; Κάπου θα μας θυμίζει στιγμές. Κι αυτές θα μας ξαναγεννάνε. Σ' αυτή την αυγή που δεν ξημέρωσε ποτέ εδώ, καίγομαι και σβήνω. Μια πίκρα με πλημμυρίζει. Το πικρό νερό που χρόνια με πάγωνε με σκίζει. Βουή. Κρότος. Πάγος. Βλέπω κύματα να σπάνε από πάνω. Ρόγχος. Ακούω την ψυχή μου να παφλάζει. Σκορπιέται στον πάγο και τον λιώνει. Τα κύτταρά μου με ταξιδεύουν. Μη σας φοβίζει που πεθαίνω. Ακολουθήστε με. Σβήνω.

Ίων: Λάρα. Μη φεύγεις. Μη, σε παρακαλώ. Περίμενέ με. Έρχομαι να σε πάρω. Περίμενε.

Έμμα: Όχι, Ίων. Σταμάτα. Έφυγε πια. Δεν γίνεται να πας. Δεν μπορούμε να τη σώσουμε. Δεν μπορείς. Μη. Μη με τραβάς προς τα κει. Σταμάτα, σου λέω. Σταμάτα. Με παίρνεις στο σκοτάδι. Δεν θέλω να φύγουμε πριν δούμε το φως. Ας δούμε ποιοι είμαστε προτού να σβήσουν τα φώτα. Ας ξαναβρούμε απ' την αρχή τους εαυτούς μας, σκοτώνοντας τα εμπόδια, μέχρι να αγγίζουμε την επιθυμία. Και μετά να ενωθούμε ξανά. Όπως παλιά. Να ζήσουμε ό,τι ονειρευτήκαμε. Τη ζωή. Αυτή, που κλειδωμένη κι ανήμπορη λαχταρούσα να ζήσω. Το μόνο που ζήτησα ήταν να μπω στη μήτρα που θα με οδηγούσε στη ζωή, εκεί που θα μπορούσα να κινούμαι ελεύθερα, να αγαπήσω ό,τι θα μου έφερνε το φως της κάθε μέρας. Επιλέγω την αγάπη τώρα. Και αγάπη έγινε ο θάνατος. Πεθαίνω αγκαλιασμένη, με τα μόνα πλάσματα που γνώρισα. Ξέρεις, κάποιες φορές, όταν δεν υπάρχει αρκετή δύναμη μέσα σου, η αγάπη κι ο έρωτας σε οδηγούν και σε σπρώχνουν στο αναπόφευκτο. Στην καταστροφή. Εκείνες τις λίγες στιγμές του γκρεμού σου, έρχεσαι αντιμέτωπος με τη μόνη πραγματικότητα που σου μένει να πάρεις μαζί σου. Τη ζωή που θα στερηθείς για πάντα και όλα όσα θα μπορούσες να έχεις στη διάσταση αυτή που χάνεις. Το μόνο που σου μένει είναι το πεπρωμένο, που, τελικά, όπως και να έχει, σου επιβλήθηκε από δύναμη έξω από σένα. Όπως η φυλακή σου. Γιατί την πορεία του τέλους να μην μπορεί κανείς να τη σκιαγραφήσει μόνος του; Θα μπορούσε κανείς να παρομοιάσει το τέλος του έρωτα με οποιαδήποτε άλλη φυσική αιτία που παγώνει το μέσα σου ή να είναι άραγε ένα συναισθηματικό δυστύχημα; Είναι ιδέα μου ή ένα κακό déjà vu; Αυτό είναι το έξω που αναζητούσα; Πώς θα ζήσω όσα ονειρεύτηκα; Σ' αυτό το ταξίδι το κενό είναι παντού. Βουίζουν τ' αυτιά μου. Η μελωδία αυτή που με τραβάει, τώρα συνοδεύει καθένα μας ξεχωριστά στο τέλος του. Μακρόσυρτη και διαπεραστική. Ουρλιαχτό που γοητεύει. Όλα τα χρώματα που παίζουν γύρω μου, καταλήγουν σε ένα μόνο. Λευκό είναι ή μαύρο; Δεν διακρίνω. Όλες οι μελωδίες σε παύση. Εκεί που εμφανίζεται η απόλυτη γαλήνη της αιωνιότητας. Ή η απάθεια. Θα το καταλάβει κανείς; Δεν θα γνωρίσουμε παλμό καρδιάς να ζεσταίνει κι ανάσα να ψιθυρίζει. Ούτε τη φλόγα ενός κεριού δεν θ' αντικρύσουμε, αλλά, ναι. Θα δούμε το φως και θα ταξιδέψουμε με την ανατολή ως την τελευταία της αχτίδα. Θα μπούμε μέσα της και θα γίνουμε ένα μαζί της. Αυτό που ποθήσαμε. Είναι αυτή που χαράζει και τυφλώνει τις ψυχές μας τώρα. Τις σκίζει. Τις ενώνει σε μια. Φτάσαμε.

Ίων: Δεν υπάρχει ζωή. Ποτέ δεν υπήρξε για μας. Ψευδαίσθηση ήταν. Σ' αυτή την τελευταία διαδρομή, είναι δυνατός ο πόνος. Τον γλυκαίνει η γαλήνη σας. Με κρατάει μαγεμένο η εικόνα των κορμιών σας, που κρέμονται στο κενό νεκρά πια δίπλα μου και με τραβάνε κοντά τους. Εδώ που κάθε ήχος σταματά και σβήνουν όλα τα αχρείαστα και ανούσια. Θέλω να ενωθώ μαζί σας σ' αυτό το τέλος. Να μείνουμε αιώνια ένα κι έτσι να τριγυρνάμε και να γελάμε βλέποντας από μακριά τα βάσανα της ζωής που δεν μας κράτησε. Έτσι ή αλλιώς, θα τελειωναν όλα, από αυτό που ορίζεται μοίρα, πεπρωμένο ή Θεός. Δεν ξέρω να ζω μόνος. Δεν υπάρχει πιο πολύ και δεν θέλω τίποτα πιο λίγο. Θα σας ακολουθώ Μ' αρέσει περιεργα τώρα ο πόνος. Ιδρώνω και παγώνω, παραλύω, χάνομαι, λιώνω, σβήνω. Δείτε με, ανεβαίνω. Με μεθάει αυτό το φως. Γι' αυτό στα έντομα αρέσει το φως. Τα τραβάει και καίγονται. Στα σκοτεινά ζουν. Στα σκοτεινά τρέφονται. Το σκοτάδι γεννά τον φόβο. Έτσι έλεγες. Ο φόβος πληγώνει. Αυτό έζησα. Κάποιες φορές, σιάβει βαθιές τομές που αιμορραγούν. Γίνονται τροφή. Μέσα τους γεννιούνται τα έντομα. Έχουν φτερά και πετάνε σαν άγγελοι. Πάνε όπου θέλουν. Άγγελοι που σφάζουν και καίνε. Με ουρλιαχτά. Σαν το λάστιχο του νερού που τσακίζει και σφυράει. Και το νερό από μέσα του πετάγεται και κυλάει σαν το αίμα απ' τη φλέβα που ελευθερώθηκε. Κόκκινο. Δεν σταματάει. Γρήγορο. Η τελευταία κραυγή είναι πιο δυνατή από κάθε συναίσθημα. Δροσίζει. Ήρθα να δω από ψηλά πώς φαίνονται όλα αυτά που περνάνε και φεύγουν. Να η ανατολή. Τη φτάσαμε. Αλλά, όχι. Η δύση, είναι. Καίει. Φύγαμε μαζί της ξανά. Το σκοτάδι μας πήρε για άλλη μια φορά.

(Σκοτάδι. Ακούγεται το "Final Fantasy XV OST - Omnis Lacrima".)

7.

(Εμφανίζεται μόνος στη σκηνή ο Εμβρυολόγος. Δυνατό φως μπροστά του)

Εμβρυολόγος: Δεν μπορώ να ξέρω τι ακριβώς συνέβη με αυτά τα τρία έμβρυα. Δεν ήταν δυνατόν να συμβούν αυτά στο περιβάλλον της κρυοσυντήρησης. Το σίγουρο είναι πως είναι νεκρά. Ρισκάρω λέγοντάς σας πως, ξέρω ότι αυτοκτόνησαν, στα πλαίσια της εμβρυομεταφοράς, λίγο πριν αποφασιστεί από εμένα η ολική καταστροφή του ενός απ' αυτά, ενός εμβρύου δίχως αύριο, εφόσον δεν παρέστη ανάγκη να χρησιμοποιηθεί για γονιμοποίηση.

Ακούγοντας αυτά τα βιώματά μου με κοιτάτε ακίνητοι, σιωπηλοί και χλωμοί. Με το δικίο σας με σχολιάζετε αποκαλώντας με απαίσιο ψεύτη ή τρελό. Θα μου πείτε πως η κατάθεσή μου βασίζεται σε μία φτηνή διαστρέψη της πραγματικότητας. Κι όμως, δεν πρόκειται καθόλου για προϊόν σκέψης. Αντιθέτως, υφίσταται και υποστηρίζεται από πλευράς μου με τόση πίστη, ώστε δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία για τίποτα.

Μόνο η πραγματογνωμοσύνη του θανάτου τους από τον ίδιο τον Θεό θα δείξει την αλήθεια. Όσο και να χλευάσετε αυτά που καταθέτω ενώπιόν σας, σας διαβεβαιώ πως δεν πρόκειται για μια προσομοίωση ενός φαντασιολόγου. Δεν έχασα τα λογικά μου. Είμαι απόλυτα γνωστικός. Δεν θα περίμενε ποτέ κανείς σας να ακούσει μια παρόμοια ιστορία. Είναι τα μόνα από τα 700 περίπου έμβρυα που βρίσκονται συνολικά στο εργαστήριό μας, που σταμάτησαν να υπάρχουν κάτω από πρωτόγνωρες συνθήκες. Κλήθηκα ν' απαντήσω σε μία σειρά από ερωτήματα, πάνω σ' αυτή την αοριστία που δεν αντιπροσωπεύει σχέσεις βιολογικές και υπερβαίνει τη λογική της επιστήμης.

Βρίσκοντας το θάρρος να θέσω υπό αμφισβήτηση τον ιερό χαρακτήρα των πεποιθήσεών σας, έρχομαι να σας διαβεβαιώσω πως έφυγαν με έναν διαφορετικό από τον οποιοδήποτε συμβατικό ή προσυμφωνημένο τρόπο, μακριά από κάθε επιβολή λογικής. Με δική τους απόφαση τερμάτισαν. Με αυτοκτονία. Πράξη, που θα μου πείτε πως χρειάζεται έστω την ελάχιστη δυνατή βούληση για να συμβεί, νοημοσύνη ή το δαιμόνιο, αν θέλετε, πράγμα που δεν είναι επιστημονικά δυνατόν να διέθεταν. Καταλαβαίνω πόσο αλλόκοτο σας φαίνεται κάτι τέτοιο, αλλά είναι η μόνη πραγματικότητα που προσπαθώ κι εγώ να αντιμετωπίσω.

Μπορεί κανείς να πει πως ήταν η απόφασή τους, να σταματήσει η πορεία αυτή, μέσα από τις δοκιμασίες που πέρασαν. Φαντάστηκαν πως δεν θα συναντήσουν την ευτυχία. Δήλωσαν την περιφρόνησή τους σ' αυτό που εμείς ζούμε και που κάποτε είχαν ονειρευτεί.

Θα μου καταλογίσετε πως με διακατέχουν ολέθριες σκέψεις, ιδέες αρρωστημένες. Είναι όμως αυτό που συμβαίνει εκεί που κάποιος δεν το περιμένει. Αφηγούμαι ό,τι υποθέτω πως έγινε, μια διαφορετική και εύθραυστη ιστορία. Ξέρω πως κάποια κατάλοιπα αναμνήσεων αυτού του παραλογισμού θα με συνοδεύουν για το υπόλοιπο

της ιατρικής μου καριέρας. Και να τα αφήνω να με φυλακίζουν, να τα κυκλώνω με τους ίδιους φόβους που με έζωναν εκείνες τις στιγμές που βρισκόμουν μπροστά στα ανεξήγητα. Θα καταλήξει κι η δική μου ύπαρξη τυραννική, με τα αναπάντητα. Απαθής, πλέον, χωρίς άλλο χαιρετισμό, με μια τελευταία κραυγή πιο δυνατή από κάθε συναίσθημα, θα συνεχίσω να φωνάζω την αναπόδειχτη αλήθεια μου με τόση δύναμη, γνωρίζοντας πως δεν θα ακουστεί ήχος.

(Τα φώτα σβήνουν. Συνεχίζει να ακούγεται το “Final Fantasy XV OST - Omnis Lacrima”).